

CHÚA NHẬT TUẦN XXV MÙA THUỜNG NIÊN NĂM A

- ⇒ Hãy tìm Chúa khi còn tìm được, hãy kêu cầu Người khi Người còn ở gần. Kẻ gian ác, hãy bỏ đường lối mình, và kẻ bất lương, hãy bỏ những tư tưởng mình, hãy trở về với Chúa, thì Người sẽ thương xót; hãy trở về với Thiên Chúa chúng ta, vì Chúa rộng lòng tha thứ. Vì tư tưởng Ta không phải là tư tưởng các ngươi, và đường lối các ngươi không phải là đường lối của Ta, Chúa phán như vậy. **Như trời cao hơn đất thế nào, thì đường lối Ta vượt trên đường lối các ngươi, và tư tưởng Ta cũng vượt trên tư tưởng các ngươi thế ấy.** (Is 55:6-9)
- ⇒ Anh em thân mến, dù tôi sống hay tôi chết, Đức Kitô sẽ được vẻ vang trong thân xác tôi. Vì đối với tôi, sống là Đức Kitô, còn chết là một môi lợi. Nhưng nếu sống trong xác thịt này đem lại cho tôi kết quả trong việc làm, thì tôi không biết phải chọn đường nào. Tôi đang lúng túng trong hai điều này: là ước ao chết để được ở với Đức Kitô thì tốt hơn bội phần, nhưng cứ ở lại trong xác thịt thì cần thiết cho anh em. **Anh em hãy sống xứng đáng với Tin Mừng của Đức Kitô.** (Pl 1:20c-24. 27a)
- ⇒ Khi ấy, Chúa Giêsu phán cùng các môn đệ dụ ngôn này rằng: “Nước trời giống như chủ nhà kia sáng sớm ra thuê người làm vườn nho mình. Khi đã thoả thuận với những người làm thuê về tiền công nhật là một đồng, ông sai họ đến vườn của ông. Khoảng giờ thứ ba, ông trở ra, thấy có những người khác đứng không ngoài chợ, ông bảo họ rằng: “Các ngươi cũng hãy đi làm vườn nho ta, ta sẽ trả công cho các ngươi xứng đáng”. Họ liền đi. Khoảng giờ thứ sáu và thứ chín, ông cũng trở ra và làm như vậy. Đến khoảng giờ thứ mười một ông lại trở ra, và thấy có kẻ đứng đó, thì bảo họ rằng: “Sao các ngươi đứng nhưng không ở đây suốt ngày như thế?” Họ thưa rằng: “Vì không có ai thuê chúng tôi”. Ông bảo họ rằng: “Các ngươi cũng hãy đi làm vườn nho ta”.
- Đến chiều chủ vườn nho bảo người quản lý rằng: “Hãy gọi những kẻ làm thuê mà trả tiền công cho họ, từ người đến sau hết tới người đến trước hết.” Vậy những người làm từ giờ thứ mười một đến, lãnh mỗi người một đồng. **Tới phiên những người đến làm trước, họ tưởng sẽ lãnh được nhiều hơn, nhưng họ cũng chỉ lãnh mỗi người một đồng. Đang khi lãnh liền, họ lẩm bẩm trách chủ nhà rằng: “Những người đến sau hết chỉ làm có một giờ, chúng tôi chịu nắng nôi khó nhọc suốt ngày mà ông kể họ bằng chúng tôi sao”? Chủ nhà trả lời với một kẻ trong nhóm họ rằng: “Này bạn, tôi không làm thiệt hại bạn đâu, chớ thì bạn đã không thoả thuận với tôi một đồng sao?” Bạn hãy lấy phần bạn mà đi về, tôi muốn trả cho người đến**

sau hết bằng bạn, nào tôi chẳng được phép làm như ý tôi muốn sao? Hay mắt bạn ganh tị, vì tôi nhân lành chẳng? Như thế, kẻ sau hết sẽ nên trước hết, và kẻ trước hết sẽ nên sau hết”. (Mt 20:1-16a)

Họ vừa lãnh vừa cần nhân gia chủ:
"Mấy người sau chót này chỉ làm có một giờ,
thế mà ông lại coi họ ngang hàng với chúng tôi
là những người đã phải làm việc nặng nhọc cả ngày,
lại còn bị nâng nôi thiêu đốt."

+> "... Như trời cao hơn đất thế nào, thì đường lối Ta vượt trên đường lối các người, và tư tưởng Ta cũng vượt trên tư tưởng các người thế ấy." – "*... Anh em hãy sống xứng đáng với Tin Mừng của Đức Kitô.*"

== Vườn nho của Chúa rộng bao la, cần nhiều, rất nhiều người canh tác, làm việc để sinh hoa kết trái... Biết bao nhiêu "việc" phải làm = tưới nước, tưới phân, nhổ cỏ, làm đất, quét dọn, lượm đá sỏi, cắt tỉa cành khô héo, v.v... Phương cách của ông chủ thật ít ai nghĩ tới: bất kỳ giờ nào trong ngày cũng đi tìm người "ở không dung là cội rễ mọi sự dữ" vào làm vườn nho cho mình, với tiền công thỏa đáng, xứng hợp với nhân cách con người... == "... Khi đã thoả thuận với những người làm thuê về tiền công nhật là một đồng, ông sai họ đến vườn của ông... - ... Đến khoảng giờ thứ mười một ông lại trở ra, và thấy có kẻ đứng đó, thì bảo họ rằng: "Sao các người đứng nhưng không ở đây suốt ngày như thế?" Họ thưa rằng: "Vì không có ai thuê chúng tôi". Ông bảo họ rằng: "Các người cũng hãy đi làm vườn nho ta"

+> "... Tôi phiên những người đến làm trước, họ tưởng sẽ lãnh được nhiều hơn, nhưng họ cũng chỉ lãnh mỗi người một đồng. Đang khi lãnh liền, họ lầm bầm trách chủ nhà rằng: "Những người đến sau hết chỉ làm có một giờ, chúng tôi chịu nắng nôi khó nhọc suốt ngày mà ông kể họ bằng chúng tôi sao"? Chủ nhà trả lời với một kẻ trong nhóm họ rằng: "Này bạn, tôi không làm thiệt hại bạn đâu, chớ thì bạn đã không thoả thuận với tôi một đồng sao?" Bạn hãy lấy phần bạn mà đi về, tôi muốn trả cho người đến sau hết bằng bạn, nào tôi chẳng

được phép làm như ý tôi muốn sao? Hay mắt bạn ganh tị, vì tôi nhân lành chẳng?...”

=> Sau công đồng Vaticanô 2, một đề tài “nóng” được bàn đi tán lại không ngơi (cho đến hôm nay, thập niên 20 của thế kỷ 21) trong giáo hội công giáo = vấn đề ơn gọi làm linh mục, tu sĩ nam nữ, tông đồ giáo dân, v.v... nghĩa là những người “thợ” sẵn sàng đi làm việc cho “cánh đồng bao la của Nước Trời” – lẽ tất nhiên “sẽ được thưởng công xứng đáng”.

== Đức Giêsu đã chẳng chạnh lòng khi “thấy đám đông dân chúng như... đàn chiên không người chăm sóc” đã lên tiếng: “... Lúa chín đầy đồng mà thiếu thợ gặt. Anh Em hãy xin Chủ ruộng gọi nhiều thợ gặt đến thu lượm hoa màu...” đó sao?

== Trước và ngay sau Công Đồng Vatican 2, tại khá nhiều quốc gia, người ta đã không ngừng “câu cá” những trẻ em ... đi tu, hoặc cha mẹ các em đã khuyến khích – lắm lúc cưỡng bách – các em đi tu (vì ở tuổi đó, các em làm gì biết đi tu là làm sao??). Thôi thì cứ coi như nếu các em “còn tu” thì các em chính là những thợ được Chủ Vườn “kêu gọi” vào làm vườn nho ngay từ sáng sớm, nghĩ là các em thuộc hạng người “đầu tiên” làm việc trong vườn nho...

== Nhưng, tại khá nhiều quốc gia, chương trình “đi tu sớm” hay “cha mẹ đặt đâu con ngồi đấy” dù không biết đi tu là cái gì... - sau công đồng Vatican 2 – đều bị bãi bỏ: chỉ chấp nhận những người khá trưởng thành “vào làm vườn nho của ông Chủ”; những người này cứ xem như những người được ông chủ “kêu gọi” vào làm vườn nho giờ những giờ cuối ngày, và lẽ tất nhiên cũng sẽ được thưởng công xứng đáng...

== Không ngoại trừ khá nhiều trường hợp – trước cũng như sau công đồng Vatican 2 – những vị rất/đã thành nhân trong xã hội/trường đời không ngần ngại đáp trả “xin vâng” theo Lời “kêu gọi” của Chủ vườn nho để làm việc, dù có “mang tiếng” là sinh sau đẻ muộn, chỉ làm việc một vài tiếng đồng hồ trong vườn nho, v.v... mà cũng được tưởng thưởng thật xứng đáng.

== Xét cho cùng, trong vườn nho có biết bao nhiêu việc phải làm và làm công việc nào cũng tốt cả, xứng đáng được hưởng công thích ứng (dù có thỏa thuận lúc ban đầu hay không... dù chỉ làm một tiếng đồng hồ ban chiều hay từ buổi sáng sớm...):

- * tưới nước hay tưới phân ư? == tốt lắm!
- * nhổ cỏ hay lượm đá ư? = tốt lắm!
- * bắt sâu hay tỉa cành khô héo ư? = tốt lắm!

Cứ làm việc hết mình, rồi ông Chủ Vườn sẽ thưởng sau! Bảo đảm “... ***không làm thiệt hại bạn đâu, chớ thì bạn đã không thỏa thuận với tôi một đồng sao?”***

⇒ KHÔNG phải lúc để nhận định: “đi tu sớm” (làm việc từ sáng sớm) tốt hơn hay “đi tu muộn” (đến trưa hoặc gần chiều mới làm việc) tốt hơn? Tựu trung, “tu sớm” hay “tu muộn” cũng chỉ nhận MỘT ĐỒNG như thỏa thuận ban đầu, và “tùy lòng nhân ái” của ông chủ. Quả thật NƯỚC TRỜI với sự sống đời đời – vĩnh cửu – CHỈ LÀ MỘT !

⇒ Suy nghĩ rộng ra thì mình thấy, điều mà mình gọi là “ơn kêu gọi” coi như bao gồm (không phân biệt “tốt hơn” hay “ngon hơn” hay “giai cấp” khi liệt kê ra đây): linh mục [rời đức ông, rời giám mục, rời hồng y...] – tu sĩ nam nữ - tông đồ giáo dân, tông đồ trong đời sống gia đình “thường tình” mà hầu hết nhân loại đáp ứng theo “ơn kêu gọi” này, v.v... phải chăng là MỖI NGƯỜI MỘT VIỆC trong công cuộc xây dựng, phát triển Vườn Nho của Đấng Tối Cao ngày càng tốt đẹp hơn, ngày càng sinh hoa kết trái nhiều hơn?

Và sẽ được thưởng công xứng đáng = một đồng tiền quý báu = NƯỚC TRỜI!

